

SERIE „GROENE BOEKJES”
ONDER REDACTIE VAN H.W.S.

W I M

DOOR

E. PALMA

G.F. CALLENBACH & NUKERK

W I M

DOOR

E. PALMA

NIJKERK — G. F. CALLENBACH
1913

Gerard van Sloten was een jaar jonger dan zijn broertje Wim en bijna even groot, maar ze leken niets op elkaar.

Gerard hoorde je nooit hard schreeuwen of stampen, zijn handen waren altijd netjes schoon, als hij op school kwam en het gebeurde haast nooit, dat moeder een reusachtige scheur in zijn blouse moest dichtnaaien, want vechten deed Gerard niet, hij liep regelrecht van school naar huis. En Wim?

O, die was héél anders!

Dat wist iedereen, die de Van Slotens kende. Hij zat meestal vol blauwe plekken of had een buil aan z'n voorhoofd of een open knie. Als twee jongens elkaar in 't haar zaten, dan was Wim altijd graag bereid het voor den kleinste op te nemen; hij gaf niets om een paar stompen of klappen; die moesten al héél hard aankomen, voordat hij er wat van voelde. Als een boomkruipertje kon hij langs een gladden telefoonpaal omhoog klimmen. En in een boom, die niet glad was, kwam hij nog veel vlugger voort en — ja dan merkte Moeder 's avonds wel aan zijn goed, wat voor heldendaden hij weer verricht had.

't Was heusch geen wonder, dat Wim tienmaal meer standjes in z'n leven had gekregen dan Gerard.

De eene booze buurvrouw beloofde hem niet veel goeds, als ze hem te pakken kreeg, want hij had een emmer met vuil water omver geloopt. Wim had het

niet met moedwil gedaan, maar dat kon hij buurvrouw toch niet uitleggen ; ze was veel te boos. En dus maakte hij zich uit de voeten en riep : »Eerst moet je me hebben, pak me maar.« Een andere was woedend, omdat hij een kikker door 't open raam naar binnen had gegooid ; een derde omdat hij zóólang bij haar had staan pompen, tot het plaatsje onder water liep en het zelfs binnen een beetje nat was geworden.

Overal had hij z'n menschen van wie hij »wat te goed had«, voor wie hij moest oppassen — en dat door eigen schuld — door al z'n kattenkwaad.

Op school had hij ook telkens straf, maar hij vond het er toch heerlijk, want hij kon heel vlug leeren, en als hij niet iets ondeugends in den zin had, was hij met hart en ziel bij de les.

Gerard lette altijd op, maar hij kon lang zoo goed niet mee als Wim en was den eersten keer al blijven zitten. Toch hadden de menschen meer op met Gerard — die was veel gemakkelijker om mee om te gaan. Ook de oudere zusjes Van Sloten vonden Wim een ware plaag. 's Morgens vroeg begon hij al en 's avonds kwam er geen rust in huis, voordat hij in bed lag. En dan mocht je nog dankbaar wezen als je geen lawaai op zolder hoorde en Gerard niet opeens begon te gillen.

Wim was in staat tot alles.

Moeder was de eenige, die haar stouten jongen »aan« kon. Al hield ze ook nog zooveel van al haar kinderen, Wim had toch een bijzonder plaatsje in haar hart, juist omdat hij zoo bijzonder wild en ondeugend en vol streken was. Zij viel hem nooit af met harde woorden, zij wist altijd een verontschuldiging voor hem, tegenover de anderen. Maar als zij hem alleen had, dan praatten ze heel ernstig samen en dan was Wim daarna veel kalmer en gehoorzamer dan na het ergste pak slaag van Vader.

Gerard kwam nooit naar moeder toe om wat te vragen

of te vertellen, en als ze eens iets tegen hem zei — heel ernstig, onder vier oogen — dan mompelde hij »ja Moeder« en hij keek meteen een anderen kant uit en wong zijn hand zachtjes uit de hare. En dan zuchtte Moeder — nog heel anders, dan ze over Wim zuchtte.

Toen ze heel klein waren en nog niet naar school gingen, vertelde Moeder ze zelf uit den Bijbel.

Zondagsmorgens gingen Vader en de zusjes naar de kerk. Dan maakte Moeder de kamer netjes, stak de jongens in hun beste pak en haalde den platenbijbel van Grootvader te voorschijn. Gerard mocht op haar schoot zitten, omdat hij de jongste was, maar Wim schoof zijn stoeltje toch vlak tegen moeder aan en hield den Bijbel met een hand vast — voorzichtig en heel eerbiedig. Eens was het gebeurd, dat Gerard onder het vertellen een schreeuw van pijn gaf. Moeder keek verbaasd op — naar Wim.

»Hij let niet op, hij zit te slapen,« legde Wim uit, »en toen pakte ik hem in z'n been.«

Moeder had ook wel gemerkt, dat Gerard droomerig voor zich uit zat te kijken, maar ze hoopte, dat hij wel beteet zou luisteren, als hij wat ouder werd. — Hij was nog zoo klein.

Nu waren ze al een paar weken op Zondagsschool. Moeder was dankbaar, dat ze nog geen klachten over haar bengel gehoord had — en de zusjes voerspelden, dat er wel gauw iets zou gebeuren in de klas, als Wim er bij was!

Daarom schrok Moeder erg, toen er op een middag bezoek kwam : juffrouw Evertsen van de Zondagsschool. Zij was een klein, donker ding, heel jong en meisjesachtig. Moeder voelde een prop in de keel, als ze er aan dacht, hoe Wim dat vriendelijke meisje misschien voor den gek had gehouden. Maar juffrouw Evertsen klaagde niet over hem.

»En-en-en is Wim niet erg stout, Juffrouw ?« vroeg

Moeder eindelijk, nog altijd half bang voor het antwoord.

Haar bezoeker lachte guldig.

»Wat een bengel is hij ! 'n beste jongen. We kunnen het gelukkig goed vinden samen.«

»O ja, Juffrouw ?«

Moeder zuchtte van verlichting.

»Opperbest ! Hij leert zijn versje zoo prompt en hij luistert zoo goed en — ja, soms vergeet hij wel eens even, dat hij op Zondagsschool is, maar dan doe ik net, of ik het niet zie en als ik dan wéér naar hem kijk is alles in orde.«

Even zwegen ze. Moeder dankte God in stilte, dat die kleine juffrouw, met haar vroolijke oogen, zóó over haar jongen dacht en praatte.

»Gerard is anders,« begon ze weer, »hij is stiller dan Wim en — ja eigenlijk — Wim kijkt je zoo eerlijk en flink in de oogen, maar Gerard — hij heeft me nog nooit aangezien, geloof ik.«

Dat kon Moeder zich wel voorstellen, maar ze zei niets, ze was stil van blijheid over Wim. —

Lang nadat de juffrouw weg was, dacht ze nog aan die woorden over hem — dat hij je eerlijk en flink aanzien kon. En als vanzelf bad ze voor hem : om hulp in zijn moeilijken strijd, tegen z'n plagerigheid en verregaande brutaliteit. Zij bad, dat hij met al zijn stoute streken toch eerlijk mocht blijven, haar eigen jongen, die Moeder altijd recht in de oogen zou kunnen zien. Vaak maakte ze zich bezorgd over wat er later van Wim zou worden, als zijzelf niet meer bij hem was. Want Moeder Van Sloten was al twee jaar lang niet meer de oude, zij voelde zich dikwijls zwak en doodmoe en dacht soms, dat zij niet lang meer leven zou.

Maar dien dag was ze vol moed. God-zelf zou Wim leiden, de goede Herder kende hem ook en zou over hem waken — altijd.

Toen de vijf jongste kinderen uit school kwamen dien middag, ging zij ze tot in de deur tegemoet.

»Wim, ben jij daar?«

»Ja, Moeder,« en meteen was hij bij haar. Hij was niet zeker of Moeder van de poes van Jansen wist. Wim had haar dien morgen op een musch zien loeren en gooide haar dadelijk met een veel te zware kei, zoodat ze nu mank liep met één verbonden poot. Vrouw Jansen had hem vreeselijk uitgescholden om twaalf uur. Zijn hart bonsde onrustig. Had Moeder er van gehoord?

De zusjes en Gerard kwamen er nieuwsgierig bij, ze vergaten hun boterham en thee om te hooren, wat Wim weer had uitgevoerd.

Maar Moeder scheen heelemaal niet boos of bedroefd.

»Juffrouw Evertsen is bij me geweest, Wim.«

»O ja, Moeder?« en heel z'n gezicht straalde. Al zijn ongerustheid was weg. Zij zou geen kwaad van hem verteld hebben.

Maar daar zei Moeder verder niets over, alleen trok ze hem naar zich toe en gaf hem een hartelijken zoen.

Het was vele weken later.

Juffrouw Evertsen stond bij de eerste bank en zei de jongens terug goedendag, die binnenkwamen en op hun plaats gingen. Ten slotte, toen het eigenlijk twee minuten over tijd was, merkte ze, dat nog één jongen miste — Wim van Sloten. Het verwonderde haar, want hij paste altijd precies op z'n tijd en ze zag hem soms half in gevecht met een anderen jongen om toch niet achteraan binnen te komen.

Gerard zat wèl op z'n plaats, zijn handen samen, zijn oogen neergeslagen. De juffrouw vroeg hem niets, maar deed ten slotte de deur dicht en begon met een kort gebed.

Vijf minuten later hoorden ze een verschrikkelijk gestommel in de gang, de deur zwaaide open en Wim

stormde naar binnen, met een hoofd als vuur en heelemaal buiten adem. Alle jongens spitsten hun ooren. — Wat zou de juffrouw zeggen? Ze kon niet hebben, dat je te laat kwam!

»Ga maar stil naar je plaats, Wim, en maak dat het nooit weer gebeurt, hè?« Dat was alles.

Toen Wim een beetje had uitgeblazen, was het zijn beurt om het versje op te zeggen. Hij begon zoo haastig, dat hij driemaal in den eersten regel hakkelde.

»Wil je het liever straks doen? Dat is dan geen straf, zie je,« vroeg de juffrouw. Wim deed nog één wanhopige poging, maar verder dan den eersten regel kwam hij niet.

Toen begon de juffrouw haar verhaal. Het was de geschiedenis van den Heiland op de golven en de discipelen op het schip. Zij waren bang voor Hem en dachten aan een spook, maar Hij kwam om ze te helpen en zei: »Ik ben het, vreest niet.«

En zooals de juffrouw het vertelde, zag je die donkere zee met het schip, dat niet voort kon — en rondom dat alles heen de bergen, hoog en stil en koud — al maar neerkijkend op die kleine menschjes daar beneden op het water, die heelemaal niet sterk leken.

Toen kwam de Machtige, die sterker was dan alles op aarde, die kon, wat Hij wilde. Hij liep over het water, kwam in het schip en de wind bedaarde en de discipelen waren getroost. Hij, de machtige, vriendelijke Heiland bracht ze veilig naar de kust, al waren ze nog zoo ongelooovig en bang geweest.

En op de kust aangeland, was er weer heel veel dat wachtte op de komst van Jezus. Al die menschen uit Genesareth kenden Hem en brachten hun zieken tot Hem op bedden en matrassen. Ze legden ze vóór Hem, als Hij door hun straten liep, nergens liet men Hem met rust. Maar de Heiland hielp allen — want niemand, die Hem aanraakte, ging ziek weer heen. Hij genas ze allen.

De meeste jongens hadden in 't begin beter geluisterd dan in het eind. Dat was zoo hetzelfde verhaal, dat a tijd weer terugkwam : hoe Jezus de zieke menschen beter maakte.

Met Wim was het net andersom. Eerst had hij met 't hoofd in de handen gezeten, maar eindelijk, toen de juffrouw het over die zieke menschen had, zag hij op en keek haar even aan. En toen wist de juffrouw zeker, dat Wim »i e t s h a d.«

Zij wachtte tot alle jongens weg waren ; toen kwam ze in de bank vóór hem zitten en keerde zich naar hem om : »Ziezoo, nu zal 't wel beter gaan, nu ben je heelemaal uitgerust.«

Maar Wim schudde het hoofd en mompelde : »Ik kan 't niet zoo erg goed.«

»Hoe komt dat dan, Wim ? en waarom was je zoo laat ? je hadt nogal zóó hard geloopt.«

Hij draaide zijn gezicht half om, worstelend met een benauwd gevoel in z'n keel. Hij w o u het de juffrouw wel vertellen, maar hij kon toch niet gaan huilen — nee, dàt nooit !

Eindelijk kwam 't er kortaf uit : »Moeder is ziek. — Dokter was er.«

»Is het erg, Wim ; was de dokter er nu, vanmorgen ?«

»Ja — en gisteren ook.«

Opeens begreep de juffrouw, waarom hij haar op 't laatst van het verhaal zoo had aangekeken.

»En wat zei de dokter, of heb je dat niet gehoord ?«

Hij knikte : »Dat Moeder — eh — naar — eh — stad moet — weg — en — —«. De lang ingehouden tranen liepen hem over de wangen — hij legde z'n hoofd voorover op de bank ; hij schaamde zich zoo voor de juffrouw.

Zij zat geduldig te wachten tot hij nog wat zeggen zou — in haar oogen een groot medelijden met Wim, Moeders jongen, die zoo bedroefd was.

Want nu Wim eindelijk aan zijn verdriet toegaf, kon hij zich heelemaal niet meer inhouden. Voordat hij 't wist, zat hij hartstochtelijk te snikken in 't stille lokaal — de juffrouw vlak bij hem.

»Mina zei tegen Annie — eh —« kwam er ten slotte uit.

»Ja vent, zeg 't maar.« En troostend voelde hij een hand op z'n schouder. »Dat ze Moeder willen — — snij—den, in de stad — — opereeren !«

Hij lag nog altijd met 't hoofd voorover op de bank, en snikte wanhopig ; hij kon niet meer ophouden, nu hij dat allerergste verteld had.

»Konden we Moeder nòg maar naar Jezus dragen, hè Wim ?« zei de juffrouw eindelijk.

Met een ruk lichtte hij het hoofd op en zag haar aan, net als onder het verriellen, maar nu begreep ze hem beter.

»Jij dacht, geloof ik, dat het nù niet meer kon, maar we mogen en kunnen wel iets voor haar doen.«

Wim bleef haar onderzoekend aankijken met een groot verlangen in z'n oogen.

»Je weet zelf ook wel, wat het is, vent — we mogen bidden voor Moeder en dat is eigenlijk hetzelfde als haar naar Jezus brengen. En zelf worden we er zoo rustig van, als we Hem alles zeggen, want niemand kan beter voor haar zorgen.«

»Ja, maar ze willen Moeder ope — reeren —.«

»Misschien wil de Heer Moeder daardoor juist beter maken, vent.«

»Ja ?«

»Daar mogen we tenminste om vragen. Ik denk, dat je vaak met allerlei kleinere dingen naar Hem toegaat, dus met dit groote mag je zeker ook bij Jezus komen, met alles, Wim ! Zul je het doen ?«

Hij zat stil voor zich uit te kijken, hij hilde niet meer zóó erg, alleen nu en dan kwam er nog een korte snik.

De juffrouw stond langzaam op.

»Ik weet, dat je het doen zult, hè Wim; iets anders of beters kunnen we niet.« Hij fluisterde wat, half on-verstaanbaar, maar de juffrouw had het gelukkig be-grepen.

»Bid je nooit alleen?« Ze sprak héél zacht.

»Altijd met Moeder, en nou —.«

»Nu moet je het zelf doen en heusch, de Heer wil even goed naar jou luisteren, als je 't maar hartelijk meent — en dit van Moeder meen je e c h t.«

Zij nam het glas water van haar tafeltje en liet hem drinken — het maakte hem veel kalmer.

»Ziezoo, nu moeten we allebei gauw naar huis! Wim, jongen, ik beloof je, dat ik ook voor Moeder zal vragen en ook voor jou — vandaag — en de heele week.«

Wim greep de uitgestoken hand van de juffrouw. Hij voelde alsof hij niets zeggen kon, hij keek haar alleen even aan, heel dankbaar.

Toen gingen ze ieder een anderen kant op naar huis.

Juffrouw Evertsen wist, dat ze nu nog veel meer van Wim hield dan vroeger — van stouten, wilden Wim, die zóó zijn moeder liefhad. En zij vroeg voor hem, dat hij mocht voelen de kracht van hartelijk bidden — al het heerlijke van met den Heiland zelf om te gaan.

Moeder was weggebracht — en zonder haar was thuis maar half »thuis« voor Wim.

Annie en Mina, de twee oudste zusjes, deden samen Moeders werk in huis en zij waren er trotsch op, dat het er zoo netjes uitzag en Vader alles vond, zooals hij het van Moeder gewend was.

Maar Moeders liefde was weg uit huis, en haar ge-duld met Wim, en haar zachte stem, waar iedereen naar luisterde. Het was een moeilijke tijd voor allemaal, ook voor Wim.

De berichten uit het ziekenhuis waren gelukkig goed; Moeder voelde zich natuurlijk nog wel erg zwak — maar er was kans, dat zij weer heelemaal beter worden zou. De eerste dagen mocht alleen Vader haar een paar minuten zien en daarvoor getroostte hij zich graag de lange wandeling heen en weer naar stad — het was bijna vier uur loopen en Vader was dus een heelen avond weg.

Als hij thuiskwam, moest Vader altijd verhalen hooren over Wim, hoe onhandelbaar stout, hoe eigenzinnig en lastig en plagerig hij wel was. Maar dan had Vader nooit gelegenheid om hem te straffen, want Wim sliep natuurlijk al lang — en hoe boos de zusjes soms waren, toch lieten ze hem maar wijselijk met rust, als hij eenmaal van den vloer was.

Op een Zaterdag, twee weken nadat Moeder zoo heel ziek was geworden, kwam Vader gewoon vroeg thuis, om den heelen avond bij zijn kinderen te zijn. Hij had plan om den volgenden dag met z'n twee jongens naar stad te wandelen, dan zouden ze Moeder wat langer mogen zien, had dokter gezegd.

Vóór hij den sleutel in de deur stak, stond Vader even stil en luisterde. Binnen hoorde hij schreeuwen en trappelen en ten slotte een harde bons als van iets zwaars, dat kantelede.

»O-o-o !« gilte Mina.

Zoo gauw als hij kon, maakte Vader de deur open en liep de keuken in. Hij zag er een onbeschrijflijke verwarring en rommel. De tafel was op zij geschoven en in het midden stond de waschtobbe, of eigenlijk — die lag gekanteld, het schuimwater was er uitgelopen, de halve vloer stond blank. Op tafel onder de lamp lag het schoone goed, frisch en helder, maar slordig door elkaar gegooid. De drie jongste zusjes zaten samen in een hoek angstig rond te kijken. Annie was naar 't hok geloopt om een dweil, Mina huilde van boosheid en

had Wim in z'n kraag te pakken. Ja, Vader hoefde niet lang te twijfelen, wie de schuldige was. Hij stond zich los te wringen, zwaaide en sloeg om zich heen met een verkreukeld papier, dat hij dan gauw weer tegen zich aandrukte.

»'t Is me wat moois hier!« zei Vader heel boos, »kijk, het goede karpert is al even nat als het oudje.«

Met een schreeuw van schrik vloog Mina er op af en liet dus meteen Wim los, die er gauw van gebruik wou maken om weg te vluchten. Maar dat was mis. Vaders groote hand pakte hem beet en toen moesten ze vertellen, wat er gebeurd was.

Wim had den heelen middag op zolder gezeten, zeiden de zusjes, maar wàt hij deed, dat mochten ze niet weten, 't zou niet veel moois zijn! En nu ze hem in 't bad wilden stoppen, was hij weggeloopt. (Gerard liet zich natuurlijk wèl zoet helpen, die lag nu al lang in bed.)

Met vereende krachten hadden ze Wim in de keuken gekregen en half uitgekleet, maar dat papier wou hij geen minuut loslaten. Ze hadden beloofd, het voor hem op te bergen en er niet in te kijken, maar hij luisterde er niet eens naar en toen ze hem verder uitkleedden, was hij op een stoel gesprongen en over de kuip heen naar den anderen kant van de kamer; hij stapte op den rand van de tobbe om er over heen te wippen, die viel natuurlijk om en —

»Jou ondeugende rakker!« Vader gaf hem een paar gevoelige tikken en nam hem het verkreukelde papier af.

Wim's lippen begonnen te beven, toen Vader het open maakte, maar er zat niets in.

»Moet je daarom nou zoo ondeugend en lastig zijn, — vooruit, en je maakt, dat je gauw naar bed komt!«

Vader gooide het papier in de kachel. Wim vloog het na, drong langs Vaders knieën om het toch nog te bemachtigen. Maar het hielp niet. Wim stond het aan te zien, hoe de vlammen hoog opsloegen in de kachel en

er was verdriet in z'n oogen, die straks nog zoo ondeugend rondkeken.

»Wat wou je dan toch met dat papier; wat heb je op zolder uitgevoerd vanmiddag?« vroeg Vader, een beetje verbaasd.

»Dat is het nu juist, — hij wil niks zeggen, — hij is altijd zoo koppig,« klaagde Mina.

Wim, die op 't punt was, om Vader alles eerlijk te vertellen, drukte z'n lippen op elkaar en aan z'n gezicht kon je wèl zien, dat hij niet van plan was één woord te zeggen.

Toen Mina het »nog één keertje« met hem probeerde, begon hij weer hevig tegen te spartelen, en sloeg en schopte om zich heen. Even nog keek Vader het zaakje aan, want Moeder zei altijd, dat je geduld met Wim moest hebben, maar toen was Vaders geduld ten einde.

»Nu ga je maar zóó naar bed, gewasschen of niet, maar ik wil zoo'n jongen morgen niet mee naar stad hebben. Je blijft morgen den heelen dag op zolder, begrepen?«

Nee — begrepen had Wim het niet, hij staarde Vader verbijsterd aan en vroeg: »naar stad?«

»Ja, ik wou met Gerard en jou naar 't ziekenhuis morgen, maar nu mag Bertha mee, als ze zich zoet laat helpen. En jij naar boven — gauw!«

Half versuft liep Wim de trap op en kroop onder de wol, zoo gauw hij kon. Maar inslapen ging niet zoo vanzelf in 't eerst. Boos luisterde hij naar de korte ademhaling van Gerard, die rustig lag te slapen, frisch gewasschen in 'n schoonen hanssop. Gerard zou morgen Moeder zien — en hij, Wim, niet. Hij lag er erg over te piekeren, maar treurige gedachten en Wim hoorden nooit lang bij elkaar.

»Misschien neemt Vader me nog mee, als ik het vriendelijk vraag« — en 'n gelukkig lachje kwam op z'n gezicht. Zóó sliep hij in en zóó vond Vader hem, die nog

even kwam kijken of »woelwater« eindelijk tot rust was gekomen.

Juffrouw Evertsen wachtte den volgenden morgen tevergeefs of de jongens Van Sloten nog kwamen. Zij begreep er niets van. Opeens schoot haar de vreeselijke gedachte door 't hoofd : »Zou hun Moeder soms veel erger zijn, — overleden misschien ?« De buurjongen, aan wien Vader een boodschap had meegegeven, vergat heelemaal die aan de juffrouw over te brengen.

En zoo overhoorde ze en vertelde ze — met een beklemd gevoel — al maar denkend aan de Van Slotens. Ook na Zondagsschool liet het haar niet met rust. Ze raakte niet verdiept in haar boek, ze dacht telkens, hoe het toch met juffrouw Van Sloten zou zijn.

Mevrouw Evertsen zat aan haar schrijftafel ; haar pen vloog licht over het papier — het was heel stil in de kamer.

»Moedertje, heb ik u wel eens van Wim van Sloten verteld ?«

»Nee kind, hij zit bij je in de klas, is 't niet ?«

»Ja, Moeder.« Ze ging vlak bij de schrijftafel staan en vertelde van Wim : dat hij zóoveel van z'n Moeder hield, en hoe ziek die was geworden en dat nu geen van beide jongens op school waren geweest.

»Zou ik even gaan hooren, wat er is, nu dadelijk ?«

»Best, maar maak, dat je op tijd thuis bent voor de thee.«

Een half uur later belde juffrouw Evertsen bij de Van Slotens aan. Mina deed open. Heel bezorgd vroeg de juffrouw hoe het met Moeder ging. Mina stelde haar gauw gerust en vertelde, dat Vader met Bertha en Gerard er heen was. »Dadelijk uit de kerk zijn ze gegaan, u heeft de boodschap toch wel gekregen ?«

»Neen, ik hoorde van niets. Waar was Wim ?«

O, en toen kwam het heele verhaal van z'n geheimzinnigheid op zolder en z'n koppigheid 's avonds en nu

zat hij opgesloten den heelen dag, — voor straf. »Maar ook, omdat Vader hem anders niet alleen bij ons thuis durft laten; hij bedenkt altijd wat nieuws om je te plagen,« lichte Mina de juffrouw in.

»Ik mag wel even naar hem toe, hè? Dat heeft Vader toch niet verboden?«

»O, graag, juffrouw, ik ben zooeven ook bij hem geweest, maar hij wou niet eens —.«

De juffrouw luisterde niet meer, maar was al bij de trap.

»Wim, ik kwam eens hooren, waar je gebleven was vanmorgen!«

Wim sprong op van z'n bed, hij had er languit op gehangen in z'n verveling. Z'n heele gezicht veranderde.

»Ze zouden u een boodschap sturen, — nou heeft Mina 't zeker verteld.«

»Niet alles, misschien wil jij 't me zelf zeggen, maar je hoeft niet, als je niet kunt — ik kwam om te vragen of je Moeder ook erger was — gelukkig niet, hè?«

Wims lippen trilden en z'n koude hand beefde op de hare. De juffrouw verwachtte eigenlijk een hevige uitbarsting van droefheid. Maar Wim vertelde haar alles zoo bedaard als hij kon — éénmaal had hij de juffrouw zijn vertrouwen gegeven en nu was 't heerlijk alles uit te leggen. Ook wat hij Zaterdagmiddag had uitgevoerd: hij had een brief aan Moeder geschreven — dat was het bewuste verkreukelde papier, dat hij niet wou afgeven. De juffrouw zag wel aan z'n gezicht, dat hij niets achterwege hield. Als hij over Moeder praatte, trilden z'n lippen weer verraderlijk; de tranen liepen al maar langzaam over z'n wangen, zonder dat hij ze wegveegde en z'n oogen stonden zóó dof — zoo anders dan gewoonlijk.

»Ik heb er weer een geschreven, lees u maar —,« en hij haalde een ander vel papier onder z'n kussen vandaan. »Maar ik heb geen postzegel, enne — 't is niet met inkt, enne — lees u maar —.«

>Nee Wim, dat hoeft niet, je mag de enveloppe gerust dicht doen, ik wil hem a.s. Woensdag wel meenemen, dan ga ik Moeder opzoeken, is dat goed?«

Hij lachte bijna, maar z'n gezicht stond nog vreemd en treurig toen hij zei : >Lees u toch maar — heusch liever.«

Toen was het een oogenblik stil.

Wat de juffrouw las?

>Lieve Moeder.

Ik had een brief geschreven en ze wouen hem afnemen en toen ben ik ondeugend geweest en Vader heeft hem verbrand. En nou ben ik opgesloten en ik ben toch altijd stout als u er niet is en ik wou, dat u terug kwam. Dag Moeder, beterschap hoor! Zijn ze wel goed voor u? Als ik groot was, zou ik u komen oppassen en dan liep ik heel alleen naar de stad, maar ik weet nou niet hoe ik loopen moet. Dag Moeder! Van W i m.«

De juffrouw vouwde het vel papier weer op.

>Zal ik het nu maar vast meenemen, dan hoeft je ook niet bang te zijn, dat het wegraakt?«

>Ik — ik — ik denk niet, dat Moeder — er eh — blij mee zou zijn.«

>Hm — waarom niet?«

Even dacht hij na, toen kwamen opeens zijn gewone manieren terug. Hij keek de juffrouw flink aan, veegde driftig z'n tranen af en stond kaarsrecht voor haar, toen hij zei :

>Ik zal maar liever aan Moeder schrijven, dat ik niet weer zoo — — zal — — zijn, anders is ze verdrietig om m'n brief.«

Wät hij niet meer zou zijn verstond de juffrouw niet, maar ze begreep het zooveel te beter en ze wist, dat hij z'n belofte houden zou.

>Dat vind ik best, breng me den brief dan maar eens uit school, morgen of overmorgen, dan neem ik hem Woensdag mee.«

Ze prees hem niet, natuurlijk niet, het was nog alleen maar een goed voornemen, hij moest nog toonen, dat hij het meende, maar haar blij gezicht zei genoeg van wat er in haar omging. Ze maakte in stilte een mooi plannetje.

Woensdagmiddag, toen Wim uit school kwam, stond Mina hem op straat al op te wachten.

»Gauw dan toch, kom gauw binnen.«

»We gaan toch nog niet eten, ik kan best eerst wat spelen, dag !« en Wim liep op een drafje weg.

»Je moet 't zelf weten, de juffrouw van de Zondagschool is er !« schreeuwde Mina hem na.

Natuurlijk keerde Wim gauw om. Hij kon z'n ooren haast niet gelooven ; wat een vreemde tijd voor de juffrouw !

Zij was een kwartier geleden bij Vader gekomen met een vraag. Vader had verteld van Zondag, hoe zijn vrouw de tranen van teleurstelling in de oogen kreeg over Wim. Ze was wèl blij de anderen te zien, natuurlijk, maar Moeder was zóó dol op dien stouten rakker.

De straf had anders wèl geholpen, want de zusjes konden Wim nu veel beter baas, als Vader zelf naar z'n werk was, -- hij gedroeg zich die drie dagen heel anders.

De juffrouw keek zoo blij, alsof ze iets moois kreeg, toen ze dat hoorde. Ze dorst nu met haar plan voor den dag komen.

»Mag Wim vanmiddag met me uit ? Dan hebben ze hier thuis geen drukte van hem. En dan kan zijn Moeder hem ook eens zien ; ik had gedacht, haar op te zoeken. Het zou, geloof ik, voor allemaal goed geschikt zijn.«

Vader vond eerst, dat het veel te veel prettigs tegelijk was voor zoo'n bengel, maar de juffrouw vroeg het zóó vriendelijk en handig, dat Vader al had toegestemd, onder veel dankbetuigingen, vóórdat Wim uit school kwam.

Daar stond hij eindelijk zijn pet rond te draaien en

hij zag de juffrouw aan, vol verbazing. Vader was de eerste, die wat zei. »De juffrouw is veel te goed op je, ik weet niet, hoe je haar wel mag bedanken! Ze vraagt of je mee naar stad wilt vanmiddag —.«

Wims oogen straalden, maar hij was sprakeloos door de verrassing. »En dan begrijp je wel, waar we heen-gaan in stad, hè Wim?« zei de juffrouw zelf.

Hij knikte — nog overweldigd door het vooruitzicht.

»Ga je maar gauw verkleeden, en maak, dat hij wat te eten krijgt, Mina. De juffrouw mag niet zoo lang wachten!«

Het eten ging gauw genoeg, hij kon haast geen hap naar binnen krijgen van opwinding. Maar het verkleeden duurde hem veel te lang. Zijn gezicht en handen werden geboend, alsof het Zaterdag was; z'n haar, hoe kort ook, moest gekamd, hij kreeg andere schoenen aan — toen pas kwam 't Zondagsche pak aan de orde. Telkens wou hij zich driftig losrukken, maar dan dacht hij er aan, dat het voor Moeder en de juffrouw was en dan liet hij z'n zusjes maar weer begaan. Ze konden 't lang niet zoo handig als moeder — 'n heel verschil! — Hij dacht het telkens, maar zei het niet.

Eindelijk — eindelijk was hij klaar. Mina en Annie bekeken hem nog eens aan alle kanten, toen mocht hij naar beneden.

Een paar minuten later liep hij stralend van plezier naast juffrouw Evertsen voort. Een nieuwe verrassing was 't om in de tram te gaan. Hij had er nog heel niet aan gedacht, dat de juffrouw dat lange eind niet zou gaan loopen, zooals Vader deed. De tram reed pas een paar maanden; Wim had er nog nooit in gezeten. Voortaan kon hij hem niet zien langs rijden, zonder aan dien eersten, heerlijken rit te denken.

Het was zonnig weer, zoo'n mooie, blijde dag als de herfst vaak geeft tusschen regenbuien door. Het water in de vijvers en slooten zag helderblauw, precies de

kleur van de lucht, alleen iets dieper. En de zon strooide er vroolijke, dansende lichtjes op.

Wim zat eerst druk te praten — met telkens een uitroep van bewondering er tusschen — maar langzamerhand werd dat minder, — en zat hij in 't hoekje bij 't raam stil te genieten van al 't nieuwe en mooie. En in z'n kijkers schitterden ook blijde lichtjes, precies als van de zon op 't water.

In de stad stapten ze uit; Wim vond het haast jammer de tram te laten verder gaan, maar hij verlangde te veel naar Moeder, om daar lang aan te denken. Het drukke verkeer op straat was ook heel ongewoon voor hem. Eén oogenblik zou hij graag onder den mantel van juffrouw Evertsen zijn weggekropen, maar zij pakte hem bij de hand en tot z'n geruststelling vond ze al gauw een rustiger trottoir, waar hij op adem kwam. Achteraf vond hij het leuk om te kunnen zeggen: »die volle, drukke straat zijn we dwars doorgelopen.«

Met een andere, kleinere tram kwamen ze in een veel kalmer deel van de stad, tot ze uitstapten voor een groot huis, dat bijna de heele straat dóórliep.

Wim vroeg niets, alleen als de juffrouw wat zei, gaf hij gauw antwoord, maar hij was te vol van al 't nieuwe om te praten. Maar z'n oogen namen alles op, wat ze maar konden; hij had er in z'n achterbol ook nog wel een paar willen hebben, want als je naar iets bizonders omkeek, dan liep je stellig en zeker tegen iemand aan. Alle menschen leken ook wel haast te hebben.

De juffrouw liep de hooge stoep op van het huis en belde aan. Een man met een pak aan, als van een postbode, liet ze in en deed de groote, zware deur achter ze dicht. Wim begreep heelemaal niet, wat ze er gingen doen. Zonder de juffrouw zou hij het bepaald griezelig gevonden hebben.

»We wilden juffrouw Van Sloten graag bezoeken,« zei juffrouw Evertsen.

De man drukte op een schelknopje en zei : »Gaaf u maar mee met de zuster, die komt.«

Haastig trok Wim de juffrouw aan de mouw.

»Is Moeder hier?« vroeg hij angstig.

»Ja zeker, we zullen haar dadelijk zien, blij hè Wim?« en haar vroolijk gezicht stelde hem weer gerust. Hij vond het toch wel ongezellig koud en groot en leeg — zoo anders dan thuis, daar stond alles dichtbij en 't was er eerder te warm dan te koud.

Samen volgden ze een vriendelijke zuster door eindeloze gangen — een trap op — en weer gangen — toen eindelijk deed ze een deur open.

»Wacht héél even, vent,« fluisterde de juffrouw, »ik zal Moeder vertellen, dat je er bent, dat is beter.«

Meteen was ze verdwenen. — Wim zag de zuster vragend aan. Ze knikte eens van »dadelijk« en zei, dat 't heerlijk was, dat Moeder zoo goed vooruitging.

»En raad u nu eens, wie er nog meer is?« hoorden ze juffrouw Evertsen opeens binnen zeggen.

Wim vergat alles om hem heen, hij bonsde de deur open en stormde naar binnen — dáár was Moeder, recht tegenover hem — in 'n vreemd bed, in 'n vreemde kamer — dát kwam er alles niets op aan; het was Moeder toch.

»Dag! Dag Moeder!« juichte hij en vloog haar om den hals. Toen, in z'n overlopende blijheid, begon hij opeens te huilen. En Moeders hand streelde z'n kort jongenshaar en haar stem klonk ook wonderlijk, toen ze telkens zei : »Wim, m'n jongen, m'n beste jongen!« Het volgend oogenblik schaamde hij zich over z'n uitbarsting, niet voor Moeder, maar voor de juffrouw; waar was die gebleven?

Nu ontdekte hij pas een tweede bed in de kamer; daar lag ook iemand in en de juffrouw zat bij haar te praten en scheen haar wel te kennen. Ze merkten niets van Wim en z'n Moeder. Met een zucht van verlichting

ging hij op een stoel voor Moeders bed zitten. Zij nam zijn hoofd tusschen haar magere handen en keek hem diep in z'n betraande oogen. Maar hij hoefde ze niet neer te slaan — zij zag er alleen iets in van zijn groot verlangen naar haar en met een gelukkig lachje legde ze 't hoofd in 't kussen.

»Ben u moe? Ik had eigenlijk niet zoo maar mogen binnenkomen, zei de juffrouw.« Het klonk heel berouwvol.

»Nee Wim, ik ben zóóveel beter en over een paar dagen mag ik misschien opzitten en dan — als ik thuis kom — hè, daar verlang ik zóó naar — maar eerst moet Moeder geduld leeren. Weet je vent, het ziekenhuis is een school voor groote menschen, waar God ons leert, wat we nog niet wisten of vergeten waren.«

»O,« zei Wim.

Moeder was zóó goed, hij begreep niet, wat zij nog zou moeten leeren.

Hij keek eerst even of de juffrouw en de andere zieke nog in gesprek waren. Ja — ze hadden niets geen erg in hem.

»Ik heb voor u gebeden, Moeder,« fluisterde hij toen, »en Mina merkte het eens en ze zei, dat — dat — God 't niet voor mij doen zou : ik was te stout.«

»Foei !« zei Moeder afkeurend.

»Ik was wel stout, maar Hij verhoorde het tòch en nou probeer ik wel anders, maar — — ik wou maar, dat u weer thuis was. Ik had een brief geschreven, die zou de juffrouw vandaag meenemen —.«

»En nu neemt ze jou zelf mee —.«

Hij bleef een poos bij Moeder praten, z'n schetterende jongensstem bijna tot gefluister temperend. En Moeder werd maar niet moe, ze was zóó dankbaar haar jongen zoo flink terug te zien — ze lag hem al maar gelukkig aan te kijken en luisterde naar z'n verhalen van thuis en school en Zondagsschool. Er was zóóveel bij te praten !

Een paar maal liet hij Moeder geducht lachen door de verschillende buurvrouwen na te doen, die hun neus in 't huishouden wilden steken, nu Moeder er niet was. Hij aapte precies na, hoe beleefd-onnoozel Annie ze dan afscheepte.

Maar er kwam ook aan die heerlijke 20 minuten een eind. De juffrouw stond op bij 't andere bed en praatte nog heel even met Moeder. Toen voelde Wim, dat 't oogenblik van weggaan er was.

»Kom Wim, als we te lang blijven, dan laten ze je vast niet weer in, een volgenden keer. Zeg Moeder voor vandaag nu maar goedendag.«

»Zul je goed oppassen, thuis?« fluisterde Moeder hem in, toen hij haar omhelsde.

»Ja Moeder, 'k zal mijn best doen,« beloofde hij en ze wist, dat ze hem vertrouwen kon, al voelde hij zich niet zoo zeker van zichzelf.

»Goed, dan zal ik Vader vragen, of je ook eens gauw met hem mee mag, als hij hier komt, hè Wim?«

Hij hield zich dapper bij het weggaan, hij probeerde aan niets anders te denken dan aan den volgenden keer, als hij Moeder weer zou mogen opzoeken.

Nog tweemaal daarna zag hij haar in 't ziekenhuis — toen kwam de blijde dag, dat Vader haar, heelemaal hersteld, thuishaalde.

Dat was 'n groote, eerbiedige vreugde, toen Moeder weer op haar oude plaatsje aan tafel zat met al de vroolijke gezichten naast en tegenover haar. Vaders stem klonk heel vreemd en onvast, toen hij God er voor dankte in z'n gebed, maar dat merkte niemand behalve Moeder en Wim.

Eerst had Wim Moeder stil zitten aankijken, alsof hij z'n oogen niet kon gelooven — dat 't heerlijk heusch wáár was. Maar hoe later het werd, hoe beter het tot hem doordrong en ten slotte was hij zóó uitgelaten vroolijk, dat Vader blij was toen de bende naar boven

en naar bed ging en Moeder 't weer wat rustiger kreeg.

Toch kon niemand haar tegenhouden om langs alle bedjes te gaan en weer als vanouds »toe te dekken«.

Toen ze bij de jongens kwam, grepen Wim en Gerard elk een hand.

»Heerlijk om zoo te gaan slapen, nu u er weer bent en morgen als je wakker wordt, dan bent u er nog !« dacht Wim hardop.

»Ik ben ook zóó blij, maar nóg heerlijker is het, dat we een trouwen Vriend hebben, die er altijd is en altijd blijft en die ook nooit ziek of moe wordt, hè jongens?«

Gerard bromde zoiets van »ja, Moeder,« hij had zoo'n slaap, het was ook een buitengewone dag geweest.

Wim sloeg z'n armen om Moeders hals, en als antwoord zei hij fluisterend zijn avondgebed op. Het was een béetje anders dan wat hij vroeger Moeder nazei — toen soms op 'n dreun — nu was elk woordje »echt« voor hem.

»Die Wim !« zei Vader tegen Moeder, toen ook zij tweeën maar vroeg naar bed gingen, »zoo'n bengel, altijd nog dezelfde, hè?«

Ja, Moeder vond haar eigen Wim terug, precies even wild en guitig en vol streken als vroeger.

Alleen 'n paar kleinigheden waren anders. Misschien had Wim zelf er niet eens erg in, maar Moeder merkte ze op en wist er heel goed de oorzaak van.

En juist die kleinigheden maakten haar zoo gelukkig en dankbaar.

**Voorwaarden van Lidmaatschap der Vereeniging
CHRISTELIJKE BIBLIOTHEEK
gevestigd te Nijkerk.**

- 1°. Het lidmaatschap loopt van September—September.
 - 2°. De contributie bedraagt f5.— per jaar. Hierover wordt gewoonlijk beschikt in Februari na de verschijning van het 40e vel druks. (Voor het Buitenland, mits aangesloten bij de Post-Unie, wordt de abonnementsprijs verhoogd met f1.50 per jaar voor portkosten.)
 - 3°. Elk lid ontvangt 1 ex. van al de werken, die in den loop van het boekjaar verschijnen, en die samen minstens 100 vel druks bedragen, in eigendom.
 - 4°. Tegen verhooging van f0.35 per deel ontvangen de leden alle groote boeken gebonden in fraaien stempelband. De uitgever behoudt zich het recht voor om banden van buitengewoon groot formaat tegen hooger prijs te berekenen. Over het verschuldigde bedrag voor geleverde banden wordt aan 't eind van het boekjaar beschikt.
 - 5°. Afzonderlijke exemplaren van uitgaven der vereeniging zijn slechts verkrijgbaar tegen den vollen prijs, bij elk werk in den catalogus genoteerd, doch
 - 6°. bij bestelling van eenige boeken tegelijk, tot een totaal van minstens 100 vel druks, wordt slechts 5 cents per vel druks berekend, evenwel met deze beperking, dat in elke opgave van 100 vel druks slechts éénmaal éézelfde werk mag worden opgegeven. Wenscht men op deze voorwaarde meer dan één ex. van een boek, dan bestelle men zooveel malen 100 vel.
 - 7°. Verlangt men bij eene bestelling van 100 vel *alle* boeken gebonden, dan worden deze geleverd tegen eene verhooging van f0.35 per deel. Verlangt men één of enkele der opgegeven boeken gebonden, dan bedraagt die verhooging f0.40 per deel. Buitengewoon groote banden worden berekend tegen den hooger prijs, die alsdan staat aangegeven.
 - 8°. De sub 6 en 7 genoemde bepalingen zijn ook geldig voor hen, die geen lid der vereeniging zijn.
-

DE GROENE BOEKJES

uitgegeven door de Vereeniging **Christelijke Bibliotheek**
staan onder redactie van H. W. S.

Voor al wat *de Redactie* betreft, wende men zich dus tot
Mejuffrouw H. W. SPIERING te TIEL.

Voor al wat *de Administratie* aangaat, (dus voor abonnementen, bestellingen op afzonderlijke uitgaven, enz.) richt men zich tot zijn boekhandelaar, of tot den uitgever

G. F. CALLENBACH te NIJKERK.